

PERSPEKTÍVA

INFORMÁTOR PRE MISIU A VZDELÁVANIE

Kresťanské centrum BERA

ročník 2, číslo 2

Máj 2004

Z redakcie

**„Bud'te triezvi, bdejte!
Váš protivník, diabol,
obchádza ako revúci lev
a hľadá, koho by zožral.
Vzoprite sa mu
pevní vo viere,
vedomí si toho,
že také isté utrpenia
doliehajú na spoločenstvo
vašich bratov vo svete!“
(1Pt 5,8-9)**

OBSAH:

Z redakcie	1
Vzdelávanie starších	2
Evanjelizácia v Rači	2
Ako zmeniť tradičný zbor na zbor s víziou pre evanjelizáciu a misiu? ...	2
Podstatné - dôležité - - podružné	4
Podobenstvo o pomarančovníkoch	5
Misionár od hlavy po päty .	6
Krajiny s najhorším prena- sledovaním kresťanov ...	8

V rukách držíte ďalšie číslo informátora PERSPEKTÍVA a veríme, že pomôže ukázať nové perspektívy v zborovej práci. Myslím, že nielen v oblasti podnikania, ale (a možno predovšetkým) v duchovnej oblasti platí: „Myslí globálne, konaj lokálne“. Pán Ježiš nás vyzýva, aby sme mysleli na svetovú misiu, aby sme činili učeníkov z ľudí zo všetkých národov, ale prvý krok k tomu musíme urobiť v domácom zbere. Ako? Možno zorganizovaním modlitebnej skupinky, ktorá by sa modlila za niektorého z misionárov, alebo misijnú kresťanskú organizáciu, alebo misijné potreby niektorej krajiny, alebo mesta, v ktorom žiješ. Skupinky, ktorá by sa nielen modlila, ale daný projekt aj materiálne podporovala.

Za koho sa modliť? Možností je veľa. Môže to byť napríklad Martin Kuráni, ex-Slovák, ktorý pôsobí spolu so svojou rodinou ako misionár v islamskom svete. Alebo Hans-Georg Hoprich, ktorý dlhé roky pôsobil s celou svojou rodinou ako misionár na Papui-Novej Guineji a misii zasvätil doslova celý svoj život. V tomto čísle uverejňuje interview, ktoré sme prebrali z nemeckého časopisu Ethos. Prečo práve interview s ním? Hans-Georg v súčasnosti žije v susednom Rakúsku v meste Eisenstadt (asi 80 km od Bratislavy) a pred štyrmi rokmi nás po prvý krát navštívil. Odvtedy máme s ním i zborom, v ktorom pôsobí, dva-tri krát do roka kontakt. Jeho zápal pre misiu je naozaj nákazlivý. Ak ho pozvete na návštevu vášho zboru (s dostatočným časovým predstihom), iste rád príde a nakazí aj vás.

Na poslednej strane nájdete správy z rôznych častí sveta o prenasledovaní kresťanov. Aj tieto by nás mali inšpirovať k modlitbám. Nie všetci kresťania sa majú tak dobre ako my. Aj Písmo nás vyzýva, aby sme boli solidárni s trpiacimi bratmi i sestrami na celom svete (1Pt 5,9).

Možno ste si všimli, že postupne uverejňujeme niektoré príspevky z ostatnej misijnej konferencie, na ktoré bol najväčší ohlas. K takým patrí aj článok brata Milana Michalku st.: „Evanjelizácia ako neoddeliteľná súčasť bežnej zborovej práce.“ Je užitočné o evanjelizácii hovoriť, ale brat Michalko nie je len teoretik, ktorý by predniesol, ako treba evanjelizovať, ale brat-vodca, ktorému Pán položil na srdce začať novú prácu v južnej Ostrave.

To, čo nám predniesol spolu so svojim synom na misijnej konferencii, je podložené dlhoročnými skúsenosťami. Zbor, ktorý začal s asi 15 ľuďmi počas 10 rokov vzrástol na približne 70. A sú to ľudia obrátení „zo sveta“. To, čo hovoril o troch pilieroch zborovej práce - o staršovstve, učeníctve a evanjelizácii, možno otriaslo našimi tradičnými predstavami, možno sme s niečím súhlasili viac, s niečím menej. Dôvod, prečo sme uverejnili tento príspevok, je práve v jeho netradičnom poňatí - núti zamyslieť sa, či to, čo robíme už roky, je naozaj biblické a životaschopné, alebo len mechanicky prevzaté „od otcov“. Nie je možné, aby sme uverejnili všetky reakcie čitateľov - na to jednoducho nemáme priestor - ale každá vaša reakcia sa dostane do rúk autora, ktorý vám rád odpovie.

Brata Williama MacDonalda asi netreba predstavovať. Je medzinárodne rešpektovanou autoritou a biblickým učiteľom v bratských zboroch a je autorom Emmauských biblických korešpondenčných kurzov. Tieto kurzy sú preložené do desiatok rôznych jazykov a s požehnaním slúžia na celom svete už mnoho rokov. Ako jeho príspevok ku vzájomnej komunikácii zborov rôzneho razenia možno chápať jeho krátky článok „Podstatné, dôležité, podružné“. Snaží sa v ňom vytýčiť platformu a hranice pre vzájomný rešpekt a toleranciu.

Nosný článok dnešného čísla (taktiež z misijnej konferencie) je od Jana Veldhuizen, ktorý žije v holandskom meste Enschede. Sám sa obrátil až v dospelosti ako „človek zo sveta“ a žije v tamojšom bratskom (kresťanskom) zbere už asi 25 rokov. Zbor prešiel za posledných 5 rokov radikálnymi zmenami. Zo zboru, ktorý bol zameraný na duchovnú „údržbu“ a pomaly odumieral, sa stal rastúci zbor s jasnou misijnou víziou. O tom, akými zmenami v zbere prešli, sa dočítate v článku „Ako zmeniť tradičný zbor na zbor s víziou pre misiu a evanjelizáciu“.

Ani jeden z týchto príspevkov si nerobí nárok na neomylnosť. Môže však poslúžiť ako inšpirácia pre skvalitnenie našej zborovej praxe. Ľubomír Vyhnanek ☒

Vzdelávanie starších

Jedným praktickým dôsledkom služby brata Milana Michalku na ostatnej misijnej konferencii bola ponuka jeho prípadnej pomoci pri zorganizovaní vzdelávania pre vodcov v cirkvi - starších a perspektívnych starších. Ak zbor nefunguje podľa biblických noriem a nerastie, príčinu treba hľadať predovšetkým u vodcov (ako sa vraví - ryba smrdí od hlavy). Jednou z priorit služby starších je modlitba a biblické vyučovanie. Okrem toho ako duchovní vodcovia by mali mať víziu budúcnosti a smerovania zboru.

Po zvažovaní na modlitbách sme napokon s týmto vzdelávaním začali od marca t.r. s cieľom stretávať sa počas 6 mesiacov v dvojtýždňových intervaloch. Po zvážení časových možností sme sa rozhodli pre trojhodinové stretávanie sa v nedeľu podvečer (asi od 17.00 do 20.00). Pomocným materiálom je nám kniha Alexandra Straucha „Biblické staršovstvá“ (vydal TANDEM, Ostrava 1999) s mnohými praktickými aplikáciami pre skvalitnenie služby starších v zbere.

Praktickým výsledkom tohto vzdelávania je v niektorých zboroch pravidelné stretávanie sa starších v rámci zboru aj viackrát za mesiac. Dôvodom stretávania sa nie sú len praktické záležitosti nutné pre chod zboru, ale aj vzájomné zdieľanie sa a modlitebná podpora v osobných záležitostiach a hľadanie spoločnej vízie pre budúcnosť zboru.

Ak by bol záujem medzi staršími bratmi o takéto stretávanie sa aj v rámci iných regiónov Slovenska, radi sa o skúsenosti podelíme a pomôžeme ho zorganizovať. Stačí sa kontaktovať na bratov Jozefa Abrmana alebo Ľubomíra Vyhnánka. Z praktického hľadiska je počet obmedzený na cca 15 ľudí.

redakcia

Evanjelizácia v Rači

Starší z Karpatského regiónu (Rača, Pezinok, Modra) sa po modlitbách a rozhovoroch dohodli, že každú štvrtú nedeľu v mesiaci venujú verejnej evanjelizácii na „necirkevnej pôde“, teda v kultúrnom dome, alebo nejakej inej verejnej sále. Stretnutia budú rotovať medzi týmito tromi mestami. Dôvod je prostý: snaha oslovit' „normálnych“ občanov evanjeliom. Vychádzali sme z predpokladu, že „normálny“ občan je spravidla člen nejakej veľkej ľudovej cirkvi a mal by problém vstúpiť do budovy, ktorá patrí inej cirkvi.

Už dlhšiu dobu sa modlíme o múdrosť k tomu, ako realizovať našej víziu: jasne, zrozumiteľne a prítlačivo komunikovať evanjelium dnešnej generácii, našim rovesníkom. Prvé takéto stretnutie bolo v apríli v Rači. Približne tri mesiace sme sa na to pripravovali. Boli vytvorené tímy na realizáciu čiastkových úloh: propagáciu, distribúciu pozvánok, hudbu, programovú štruktúru a občerstvenie.

Jan Veldhuizen:

Ako zmeniť tradičný zbor na zbor s víziou pre evanjelizáciu a misiu ?

Prednáška na 3. misijnej konferencii v Modre v novembri 2003.

Ked' príde reč na naše zbory, veľmi často si kladieme nesprávnu otázku. Cítíme potrebu evanjelizovať a venovať pozornosť misii ani nie preto, aby sme zasiahli ľudí mimo cirkvi, ale pretože vidíme, že naše zbory nerastú, ako by bolo žiadúce. Pýtame sa: „Ako to urobiť, aby náš zbor rástol?“ Ale to nie je správna otázka. Radšej by sme sa mali pýtať: „Čo bráni nášmu zboru, aby rástol?“

Všetky živé veci rastú, keď sú zdravé. Nemusím mojim trom deťom prikazovať, aby rástli. Ak sú zdravé, ide to automaticky. Keby nerástli, niečo by bolo veľmi vážne pokazené.

Biblia hovorí, že cirkev je telo. Je to živý organizmus. Je to telo, nie podnik. Je to organizmus, nie organizácia. Ak sú zbory živé, je normálne, že rastú. Je to neprirodzené, ak nerastú.

Musíme sa teda pýtať: „Aké prekážky bránia zdravému rastu našich zborov?“ Ak ste staršími alebo vodcami v zbere, vašou prvou úlohou je odhaliť tieto prekážky a odstrániť ich, aby mohol nastať prirodzený rast.

Takže, rast pochádza zo *zdravia*.

Zdravie pochádza z *vyváženosti*.

Pokúsím sa hovoriť tak prakticky, ako bude možné, s príkladmi zo skutočného života (väčšinou z môjho domáceho zboru), aby bolo čo najzreteľnejšie, ako môžeme dosiahnuť v našich životoch a službe tú vyváženosť, ktorá vedie k zdraviu, ktoré sa prejavuje rastom.

Čo sú hlavné bariéry brániace rastu?

Po dobu takmer 25 rokov, odkedy som sa stal kresťanom, som si všimol otázku rastu cirkvi a všimol som si niekoľko najbežnejších prekážok, ktoré stoja v ceste rastu zdravého, pulzujúceho zboru. Uvediem ich 10 a ku každej z nich navrhmem možné riešenie.

1. Ľudia neprivádzajú svojich priateľov do zboru.

Modlíme sa, prosíme, robíme nátlak, motivujeme, zdôrazňujeme, ale príslušníci zboru stále neprivádzajú svojich priateľov do zhromaždenia. Prečo? Často je skutočnou príčinou to, že v nich predstava ich priateľov v zhromaždení vyvoláva rozpaky. Inštinktívne vedia, že program bohoslužieb nie je navrhovaný s ohľadom na neveriacich, hľadajúcich, pre ľudí, ktorých poznajú

v práci. Uvažujú: „Zhromaždenie naplní moje potreby, tak tam prídem, ale nenaplní potreby môjho suseda, tak ho tam nebudem volať.“

Liekom na tento problém je pripraviť aspoň jedno zhromaždenie v týždni (cez víkend) s ohľadom na neveriacich, čo budú pozvaní.

Čo robiť? My sme pridali zvláštne zhromaždenie v nedeľu ráno. Program sme si predtým odskúšali niekoľkokrát v nedeľu večer, aby sme videli, ako to pôjde. Začali sme tým, že sme vytvorili z niekoľkých nadšených mladých spevácku skupinu. Keď sme videli, akí sú nadaní, uvedomili sme si, že musíme zainvestovať nejaký obnos, aby sme pre nich nakúpili hudobné nástroje, ozvučenie atď. Ako to býva vo väčšine zborov, nemali sme na to peniaze. Ale predali sme náš zborový dom a potom sme si ho prenajali späť. Na všemožné hudobné vybavenie sme vydali asi 12 000 EUR. Výsledkom je, že ľudia z nášho zboru radi pozývajú niekoho do zhromaždenia. Už neváhajú. Za minulé dva roky sme mali viac návštevníkov a obrátení, než za predošlých dvadsať rokov. Peniaze vydané na evanjelizáciu nie sú výdavok, ale investícia. Ak vložíte do evanjelizácie dvadsať korún, dostanete dvadsaťkorunové výsledky.

2. Obava, že rast nás pripraví o naše obľúbené spoločenstvo.

Hoci vaši ľudia v zbere by to možno takto nepovedali, ale niektorí z nich budú nebadane bojovať proti rastu kvôli obave, že keď zhromaždenie narastie, už tam nebudú každého poznať. A tak vravia: „Páči sa mi, ako je to teraz. S každým sa poznám. Keby nás bolo viac, bojím sa, že by som sa stal púhym číslom.“

Protílátku na túto obavu sú malé domáce skupiny v rámci zboru. Hovoríme tomu tak, že náš zbor sa musí stávať väčším i menším zároveň.

Čo robiť? Pokračovali sme s našim biblickým i modlitebným zhromaždením. Teraz tam chodí asi 20 ľudí, ale čoskoro to rozdelíme. Kážte a hovorte o tom, aby ľudom boli jasné dôvody pre i proti.

3. Strnulé pridržanie sa tradície.

Tradície sa zakladajú na minulých úspechoch. Niečo sa stane tradíciou, pretože to pôvodne funguje. A pretože to funguje, opakujeme to znova a znova.

Nanešťastie, tradícia nás začne ovládať. Pri tradicionalizme sú dve nebezpečená. Prvým je, že sa metódy stanú niečím posvätným. Druhým je, že zabúdame, prečo robíme niektoré veci.

Liekom je stať sa zborom, ktorý je riadený účelom. Vaše ciele sa nikdy nemenia; sú večné. Ale vaše metódy sa musia sústavne prispôbovať.

Čo robiť? Navrhujem, aby ste periódicke - aspoň raz za rok - prehodnotili všetky vaše programy zaradili ich do jednej z troch kategórií:

a. Upevnite ich - ak stále fungujú.

b. Upravte ich - ak si vyžadujú mierne zásah, aby boli účinnejšie.

c. Nahraďte ich - nemôžete používať v dnešnej službe včerajšie nástroje, ak chcete stačiť na výzvy zajtrajška.

4. Snaha páčiť sa každému.

Nie je možné páčiť sa každému. Jednoducho to nefunguje! Ak by lokálna rádiostanica hrala Bacha, potom Beatles a nasledovala by Polka, myslíte, že by sa páčili každému, alebo skôr nikomu? Rozhlasové stanice sa profilujú, lebo pochopili, že rôznych ľudí priťahujú rôzne štýly.

Aby bolo jasné, nehovorím tu o ponúkaní odlišného evanjelia; hovorím o tom, že musíte zadefinovať svoju cieľovú skupinu (to je protilátka na tento problém) a potom pracovať na tom, aby ste zasiahli tento cieľ. Vy môžete zasiahnuť ľudí, ktorých by som ja zasiahnuť nemohol.

Čo robiť? My sme si položili niekoľko otázok. Pozreli sme sa na ľudí v našom zbere. Aké majú záujmy? Čo sa im páči (hudba a pod.)? Kde sa nachádza naša zborová budova? Akých ľudí nájdeme okolo? Zdefinujte svoj cieľ a chytajte ryby na taký háčik, na aký zaberú!

5. Orientácia na programy namiesto procesu.

Množstvo programov môže vyzerať pôsobivo, ale ak nemáte konkrétny plán, ako pomôcť vašim ľuďom k rastu, skončí to tým, že budú dochádzať na množstvo predstavení. Myslíme, že je to jeden z dôvodov, prečo máme v našich zboroch veľa ľudí, ktorí sú už dlhé roky kresťanmi, ale v ich živote vidno málo ovocia.

Liekom je celoživotný proces rastu.

Čo robiť? Na ilustráciu procesu, ako naši ľudia rastú vo viere, môžeme použiť sústredné kružnice. Povzbudzujeme ich k tomu, aby rástli k dospelosti a posúvali sa z okraja do centra služby. U nás máme vlastne pre ľudí celý program od začiatku až k zrelému zapojeniu do spoločenstva (napr. Alfa kurzy, Beta kurzy, semináre a pod.)

6. Väčší dôraz na zhromaždenia než na službu.

Podľa mojej mienky je chybou, ak sa za hlavný ukazovateľ zdravia zboru považuje dochádzka. Je to dôležité kritérium, ale nemalo by byť jediné. Jedným rizikom je, že zameranie sa na zhromaždenia produkuje pasívnych divákov, ktorí majú málo času na službu.

Liek: urobte z každého príslušníka zboru služobníka! Nepotrebujeme viac zhromaždení, potrebujeme zasahovať viacej cieľov. Maximalizujte službu a minimalizujte údržbu!

Čo robiť? Jeden rok sme cieľavedome venovali naše biblické hodiny

tomu, aby sme zistili, aké dary Pán zveril našim ľuďom a teda aj zboru. Ja už teraz nemusím behať, aby som zorganizoval nejaké evanjelizačné podujatie. Urobila to mladá (patrične vyučená). Hovorí sa, že 90% práce v zboroch robieva 10% ľudí. To je veľmi nezdravé!

7. Kázanie bez aplikácie.

Kázanie bez aplikácie len informuje namiesto toho, aby premieňalo.

Liekom je kázanie zamerané na praktické správanie, na poslušnosť. Biblia nám hovorí, že máme byť činiteľmi slova, nielen poslucháčmi. V každom nedelnom zhromaždení, v každej biblickej skupinke, na každom vyučovaní je konečným cieľom, aby ľudia boli vedení k službe. Čo máme vykonať ako odozvu na to, čo sme počuli? Bibliu nemáme nato, aby nás informovala, ale aby menila naše životy.

Čo robiť? Posadili sme sa s ľuďmi, ktorí majú dar vyučovania a kázania a diskutovali sme o tom. Zamerali sme sa oveľa viac na praktické kázanie; doslova sme študovali tento spôsob kázania. Niekedy dokonca preberáme kázne od iných. Zostaňte zameraní na cieľ, ktorý chcete dosiahnuť a nemyslite si, že zakaždým musíte sami vynájsť koleso. To ani nie je možné. Môžem vám povedať, že dnes je pre mňa kázanie niečím úplne iným, než bývalo kedysi.

8. Nedôverovanie vodcom.

Ak ľudia nedôverujú vášmu vedeniu, tak toho veľa nedosiahnete. Musíte si vybudovať dôveru a zaslúžiť si právo viesť.

Protilátkou na túto bariéru je autentické vodcovstvo. To znamená vedcov, ktorí sú pokorní, zraniteľní, vytrvalí, ochotní riskovať neúspech - a pripravení veriť, že Boh bude konať veľké veci.

Čo robiť? Toto je veľmi osobná záležitosť, ale prv než sa pustíte do akéhokoľvek programu alebo projektu alebo čohokoľvek, musíte si uvedomiť, že nič nedokázate bez Neho. Možno sa dnes nachádzate v situácii, že nezodpovedáte niektorým tu uvedeným kritériám. Možno vám chýba odvaha k riskovaniu. Možno ste tak znechutení, že už neveríte, že Boh by mohol aj pri vás robiť veľké veci. Môžem vám povedať, že sám som to zažil mnohokrát. Byť kresťanom nie je ľahké. Ale chcem vám pripomenúť, čo raz povedala Corrie ten Boom: „Nezáleží na mojich schopnostiach, ale na mojej odozve na Božie schopnosti.“ Ak dôverujete Bohu, vaši ľudia budú dôverovať vám.

9. Zákonníctvo.

Zákonníctvo dusí rast a zdravie mnohých zborov. Mnohé zbory sa viac usilujú o dodržiavanie pravidiel než o získavanie ľudí pre Krista. To nevyhnutne likviduje každý získaný nárast.

Protilátkou na túto bariéru je klíma akceptácie, kde sú ľudia prijímaní tam, kde sú a len potom postupne vedení tam, kde by sme ich chceli mať.

Čo robiť? My sme vytvorili klímu akceptácie tým, že sme sa najprv učili prijímať jedni druhých v zbere. To sa nedá „zahrať“ ako divadlo. Takže sme o tejto veci veľa kázali a modlili sa. Žiaľ, museli sme prejsť aj konfrontáciami.

Propagácia: Využili sme možnosť zverejnenia inzerátu v miestnych novinách. Výhodou je, že noviny sa dostávajú už začiatkom mesiaca prakticky do každej domácnosti v Rači, Krasňanoch a Renzezi. Potom sme vytlačili cca 1200 osobných pozvánok, ktoré putovali do poštových schránok dva až tri dni pred evanjelizáciou. Mládež tu mala dostatočný priestor na realizáciu. Aj keď sa im spočiatku veľmi do toho nechcelo, keď neskôr videli, že ľudia na pozvánky reagovali, boli povzbudení. Ďalej sme kládli na srdce každému členovi zboru, aby pozvali osobne aspoň jedného človeka a modlili sa za neho po celý mesiac.

Hudba: Veríme, že pohodová hudba je jedným z komunikačných kanálov, ktoré by sme nemali zanedbávať. Piesne pripravujú srdce na prijatie Slova. Povzbudili sme hudobníkov a spevákov z celého regiónu, aby vytvorili kvalitnú hudobnú skupinu, ktorá by bola schopná vystúpenia na verejnosti. Piesne boli zamerané predovšetkým na oslavu Boha.

Program: Zámerne sme nerobili z evanjelizácie klasické zhromaždenie, ktoré začína piesňou a modlitbou - aj preto, že na pozvánkach nebolo nič také avizované. Urobili sme pre pozvaných popoludnie s kresťanským programom a jasným biblickým posolstvom. Mládež pripravila scénu spojnú s video-projekciou, ktorá vysvetľovala, prečo Boh musel obetovať za nás svojho Syna a bola prípravou pre hlavného rečníka, ktorým bol tentokrát Jan Veldhuizen z Holandska. Program bol „zarámovaný“ piesňami, ktoré oslavovali Boha za spásu človeka. Texty piesní boli premietané na plátno a všetci, ktorí chceli, sa mohli k spevákom chváliacej skupiny pripojiť. Stretnutia viedol moderátor, ktorý uvádzal a spájal jednotlivé časti programu. Program trval asi 1 hod 20 min., bol dynamický, mal gradáciu a logicky vyvrcholil v záverečnej modlitbe.

Cieľ: Veríme, že pravdivosť, s ktorou chceme oslovovať verejnosť v Rači každé tri mesiace, prinesie svoje ovocie:

- zvýši povedomie ľudí o existencii nášho zboru, ktorý je mimochodom jediným evanjelizačným zborom v tejto časti Bratislavy; a
- umožní nám osloviť ľudí evanjeliom pre nich prijateľným spôsobom.

Či sa naše očakávania splnia, ukáže až budúcnosť.

Starší račianskeho zboru

Nedalo sa tomu predísť a ja chcem o tom hovoriť úprimne. Asi desiaty ľudia odišli zo zhromaždenia. Pre niektorých ľudí to bol šok, ale ja som bol pripravený na takúto možnosť. Niekoľkých sme stratili a mnoho viacerých získali. V súčasnosti máme dve čínske matky s deťmi (uchádzači o azyl v Holandsku), ktoré pravidelne navštevujú náš zbor, hoci po holandsky rozumejú len veľmi málo. Minulý týždeň sa predom mnou vyjadrili, že neprichádzajú kvôli kázaniu slova ani kvôli hudbe (hoci tá sa im veľmi páči), ale kvôli stretnutiu s Božou úžasnou rodinou. Zatiaľ ešte nie sú veriaci (to platilo v čase konania misijnej konferencie v roku 2003; v súčasnosti už s radosťou môžeme

napísať, že uverili v Pána Ježiša - pozn. prekl.). Buďte rodinou pre tých, ktorí nemajú rodinu. Pán Boh od nás chce, aby sme sa starali o „vdovy a siroty“.

10. Štruktúry prispôbené ovládaniu, nie rastu.

Mnohé dnešné zbory sú preťažené programami a štruktúrami, ktoré ich dusia až na smrť.

Protílátkou je budovanie štruktúr tak, aby boli jednoduché, pružné a schopné prispôbiť sa výzvam budúcnosti.

Čo robiť? Zverte ľuďom zodpovednosť. Dôverujte im. Nebojte sa zlyhaní. Zo zlyhaní sa dá poučiť. Nič v tomto svete nie je doko-

nalé, ani vy. Dovoľte iným byť nedokonalými. Nezlyhali ste, kým to nevzdáte. Vzdávať boj je vždy priskoro, „*lebo sprava vodlivý vstane, hoci by padol sedemkrát, avšak bezbožní sa rúta do nešťastia.*“ (Pr 24,16)

Uvedomujem si, že aj po tom, čo som povedal, zostáva mnoho nezodpovedaných otázok, ktoré si zaslužia našu pozornosť (napríklad v osobných rozhovoroch na konferencii ako aj pri budúcich kontaktoch). Celé by som to chcel zhrnúť jednou vetou: **Snád by sme mali prestať s prosbami: „Drahý Bože, prosíme, aby si požehnal dielo našich rúk,“ a namiesto toho začali konať dielo, aké Boh žehná!** ☒

PODSTATNÉ – DÔLEŽITÉ – PODRUŽNÉ

Pri čítaní Nového zákona je dôležité rozlišovať medzi témami, ktoré majú podstatný význam, potom takými, ktoré sú síce dôležité, ale nie sú až natoľko rozhodujúce a nakoniec takými, ktoré sú vedľajšie (podružné). Aj keď je celé Písmo Bohom inšpirované, nie sú všetky jeho oddiely rovnako dôležité alebo významné.

Pán Ježiš na adresu farizejov, povedal: „*Beda vám, zákonníci a farizeji, pokrytci! Dávate desiatky z máty, kôpru a rasce, ale zanedbali ste to, čo je závažnejšie v zákone: spravodlivosť, milosrdenstvo a vernosť. Toto bolo treba robiť, ale tamto nezanedbávať.*“ (Mt 23,23). Inými slovami, Pán považoval niektoré časti Zákona za silnejšie ako iné. Ale nezabudol na to, že aj menej dôležité záležitosti Zákona bolo treba rešpektovať.

To platí aj pre kresťanskú vieru: Sú učenia, ktoré sú absolútne podstatné. Naproti tomu iné sú dôležité; niektoré z nich sú označené aj ako Pánove príkazy (1K 14,37). A je niekoľko oblastí, v ktorých sa veriaci pred Pánom môže sám slobodne rozhodnúť.

PODSTATNÉ

Keď hovoríme o týchto základných (podstatných) veciach, máme na mysli také nauky ako napríklad:

- Inšpirácia Písma. Biblia je Božie Slovo.
- Trojjednosť. Je len jeden Boh, ktorý jestvuje večne v troch osobách.
- Kristovo Božstvo. Pán Ježiš Kristus je Boh.
- Kristovo vtelenie. Ježiš je aj dokonalý človek.
- Jeho zástupná smrť na kríži, pochovanie, zmŕtvychvstanie a nanebovstúpenie.
- Evanjelium. Spasenie z milosti skrze vieru a bez skutkov.
- Druhý príchod. Kristus znova príde. Napriek tomu, že nie všetci veriaci sú v chápaní detailov jednotní, je to pre ich vieru fakt podstatnej biblickej pravdy.
- Večné zahynutie pre stratených.

O týchto náukách sa nesmie vyjednávať. Musíme ich naozaj brániť. Písmom sú dôrazne vyučované. Veriacimi v cirkvi boli vo všetkých storočiach uznané. Všetky odlišné učenia boli označené za falošné. Veriaci boli pripravení zomrieť za tieto vzácne pravdy. Tu neprichádzajú do úvahy žiadne kompromisy. Nemôžeme mať žiadne obecenstvo s ľuďmi, ktorí tieto základne pravdy popierajú.

Samozrejme to isté platí aj pre nemenné Božie morálne zákony. Vždy je nesprávne zrušiť manželstvo, luhať alebo kraďnúť. Modloslužba v akejkoľvek forme je v Biblii zaká-

zaná. Tieto a im podobné oblasti sa nedajú ani malovať na ružovo, ani sa v nich nemôžeme piplať, ani z nich niečo odoberať. Proti takýmto zlozvykom sa musíme nekompromisne postaviť na Božiu stranu.

DÔLEŽITÉ, ALE NIE PODSTATNÉ

Jestvuje druhá skupina tém, ktoré sú dôležité, pretože Biblia obsahuje o nich podstatné výroky. Napriek tomu nie sú považované za podstatné pre vieru. Tu sú niektoré, čo patria pod tento nadpis:

- Krst
- Rozvod a nový sobáš
- Poradie budúcich udalostí
- Vyvolenie a ľudská zodpovednosť
- Istota spasenia
- Úloha ženy v cirkvi
- Dary Ducha

Existuje síce len jeden správny výklad ku každej téme, ale nie všetci veriaci sú jednotní v názore, ktorý to je. Aj veľkí a bohabojní kresťania tu zaujímajú rozdielne postoje. John Wesley by v niektorých veciach nesúhlasil s Charlesom Spurgeonom. V týchto oblastiach je dôležité, aby každý sám formoval svoje presvedčenie dôkladne a výlučne na základe Božieho Slova.

PODRUŽNÉ – ALEBO ZÁLEŽITOSTI BEZ MORÁLNEHO VÝZNAMU

Tretiu skupinu tém pojednáva Biblia ako vedľajšiu (podružnú). Môžeme o nich hovoriť ako o veciach bez morálneho významu. V týchto oblastiach dovoľuje Pán rôzne náhľady, ak postoj jedného veriaceho neprivedie druhého k pádu (R 14,13), nenarušuje pokoj v zhromaždení (R 14,19) alebo nezraňuje svedomie (R 14,23).

V prvotnej Cirkvi boli v tejto oblasti tri základné problémy: veci obetované modlám (1K 8,1-13; 10,14-31), dodržiavanie židovských sviatkov (R 14,5), čisté a nečisté jedlá (Tt 1,15 a R 14,14). Témy, ktoré by mohli dnes patriť medzi podružné, sú napríklad:

- Víno alebo vínný mušt pri Pamiatke Pánovej
- Kvasený alebo nekvasený chlieb
- Jeden kalich alebo jednotlivé kalíšky
- Hodina pre začiatok zhromaždenia
- Použitie hudobných nástrojov pri zborových zhromaždeniach
- Používanie rôznych prekladov Biblie
- Metódy kresťanskej služby

Čo sa týka posledného z menovaných bodov nášho zoznamu, jestvuje priestor, aby sme podanie evanjelia prispôbili kultúre a

zvyklostiam nejakého národa. Tak referuje Pavol v 1K 9,19-23 o tom, ako sa on sám prispôbil svojím poslucháčom - samozrejme bez toho, že by sa vzdal základnej pravdy alebo svojej vernosti Kristovi: „*Lebo hoci som aj slobodný voči všetkým, dal som sa do služby všetkým, aby som získal čím viacerých. Pre Židov som sa stal akoby Židom, aby som získal Židov; pre tých, čo sú pod zákonom, akoby som bol pod zákonom - i keď nie som pod zákonom, aby som získal tých, čo sú pod zákonom. Pre tých, čo sú bez zákona, stal som sa akoby bez zákona - i keď nie som bez zákona Božieho, ale som pod zákonom Kristovým, aby som získal tých, čo sú bez zákona. Pre slabých som sa stal slabým, aby som získal slabých. Pre všetkých som sa stal všetkým, aby som zachránil aspoň niektorých. A všetko to robím pre evanjelium, aby som sa stal spoluúčastníkom na ňom.*“

Keď Pavol hovorí: „Pre všetkých som sa stal všetkým, aby som zachránil aspoň niektorých,“ nechce tým naznačiť, že by sa vzdával nejakej pravdy evanjelia alebo by mal nejaký podiel na páchaní hriechov. Kde bolo možné ustúpiť bez toho, aby obetoval pravdu (ako napríklad pri Timotejovej obriezke - Sk 16,3), urobil to, aby našiel pre svoje svedectvo lepši sluch. Keď ale išlo o pravdu spasenia skrze vieru bez dodržiavania Zákona (ako napríklad v spore o Títovu obriezku - Ga 2,1-5), tu sa Pavol neodchýlil od pravdy ani o milimeter.

Zhrnutie:

Čo sa týka základov viery a nemenných morálnych Božích zákonov, musí panovať absolútna jednota a absolútna poslušnosť.

Vo veciach, ktoré sú síce podľa Písma dôležité, ale nie podstatné, by mal každý veriaci svoj úsudok a svoju prax orientovať tak tesne podľa Božieho Slova, ako to len je možné.

Pri vedľajších témach by mal zostať priester pre rôzne názory, kvôli zachovaniu jednoty vo zväzku pokoja (Ef 4,1-6). Ale aj tu by sa mal kresťan vyhýbať akémukoľvek názňaku zlého, aby nepriviedol svojho brata k pádu alebo aby nepoškodil svoje vlastné svedomie.

Pavol by neustúpil žiadne so slovami: „*Každý nech je plne presvedčený vo svojom chápaní,*“ (R 14,5b) keby sa jednalo o božstvo Ježiša Krista. A v prípade smilstva by nepovedal: „*Viem, a som presvedčený v Pánu Ježišovi, že samo osebe nič nie je nečisté.*“ (R 14,14) Vždy musíme rozlíšiť, či sa hovorí o podstatných pravdách, dôležitých témach alebo neutrálnych záležitostiach.

William MacDonald (*Here's the Difference*) ☒

Podobenstvo o pomarančovníkoch

Snívalo sa mi, ako som sa viezol po typickej floridskej ceste - tichej a rovnej a prázdnej. Po oboch stranách sa rozprestierali sady pomarančovníkov. Ako som sa na ne z času na čas obzrel, rad za radom stromov sa tiahli od cesty do nekonečna, ich koruny plné okrúhlych oranžových plodov. Bola oberačková sezóna. Mílu za mílou môj údiv rástol. Kto to všetko poobrá?

Odrazu som si uvedomil, že za tie hodiny cestovania (a podľa toho viem, že sa mi to muselo snívajť), som nevidel ani živej duše. V sadoch nebolo ani človečička. Žiadne iné auto neprešlo okolo mňa. Ani jeden jediný dom nestál vedľa diaľnice. Bol som úplne sám v lese pomarančovníkov.

Konečne som uzel nejakých oberačov. Ďaleko od cesty, temer na obzore videl som pracovať malú skupinu, akoby utopenú v mori neobraných pomarančov. O mnoho míľ ďalej som uvidel ďalšiu. Nie som si tým istý, ale mal som taký pocit, že zem podo mnou sa otriasa tichým výsmechom nad beznádejnosťou ich snaženia. Ale oni oberali ďalej.

Sínko už dávno prekročilo zenit a tie sa predlžovali, keď som nečakane za zákrutou uzrel tabuľu snápisom: KONIEC OPUSTENÉHO OKRESU. VITAJTE V DOMÁCOM OKRESE! Kontrast bol taký ohromujúci, že som to nestíhal vnímať. Musel som spomaliť, lebo cesta bola zrazu plná áut. Ľudia po tisíckach prúdili ulicami i chodníkmi.

Ešte ohromujúcejšia bola zmena v sadoch pomarančov. Tiež tu boli sady a v nich hory ovocia. Ale kam sa podelo to ticho a pusto? Sady kypeli smiechom a spevom davov ľudí. Vlastne viac než stromy som si teraz všimol ľudí. Ľudí a domy.

Zaparkoval som na kraji cesty a vmiešal sa do davu. Pekné šaty, vyleštené topánky, drahé obleky a naškrobené košeľe - začal som si pripadať zvláštne v mojom pracovnom odevu. Každý vyzeral tak sviežo, tak povznesene a tak šťastne.

„Je nejaký sviatok?“ opýtal som sa pekne nahodenej dámy, ktorá kráčala zarovno so mnou.

Pozrela na mňa trocha udivene a potom jej na tvári zahral blahosklonný úsmev.

„Vy ste asi cudzinec, však?“ povedala, a prv, než som mohol odpovedať, dodala, „Dnes je predsa Deň Pomarančov.“

Asi musela na mojej tvári vidieť nechápavý výraz, lebo pokračovala: „Je dobré odložiť jeden deň v týždni každodenné starosti stranou a zbierať pomaranče.“

„A vy neoberáte pomaranče každý deň?“ spýtal som sa.

„Pomaranče by sa mohli oberať hocikedy,“ odvetila. „Každý deň by sme mali byť pripravení oberať pomaranče, ale Deň Pomarančov je tu na to, aby sme sa obzvlášť venovali oberaniu.“ Rozišli sme sa a ja som sa vybral smerom k stromom. Väčšina ľudí tu niesla pod pazuchou knihu. Krásne viazanú v koži, so zlatorezom, a na čelnej strane sa skvel zlatými písmenami nadpis „Príručka oberača pomarančov.“

Potom som si všimol, že okolo jedného pomarančovníka boli usporiadané sedadlá v postupne stúpajúcich radoch. Takmer všetky boli obsadené, ale keď som sa priblížil,

usmiaty dobre oblečený pán mi podal ruku a ukázal mi miesto.

Tam dole okolo kmeňa pomarančovníka som videl hŕstku ľudí. Jeden práve niečo hovoril všetkým sediacim, a práve, keď som prišiel k sedadlu, sa všetci postavili a začali spievať. Muž vedľa mňa mi ukázal svoj spevník. Volal sa Piesne pomarančovných sádov.

Chvíľu spievali, vedúci oduševnene kýval rukami a v prestávkach medzi piesňami povzbudzoval zhromaždených, aby spievali hlasnejšie.

Bol som stále viac zmätený.

„Kedy začneme oberať pomaranče?“ spýtal som sa muža, čo mi požičal knižku.

„Už zakrátko,“ povedal mi. „Chceme, aby sa najprv každý správne naladil. A chceme, aby sa tu pomaranče cítili vítané.“ Myslel som si, že žartuje, ale jeho tvár bola vážna.

Po nejakom čase jeden tlstší pán vystriedal vedúceho spevu a po prečítaní pár viet z dobre ohmatanej Príručky oberača pomarančov začal rečniť. Nebolo mi jasné, či oslovuje ľudí alebo pomaranče.

Začal som sa obzeráť a obďaleč som uvidel viac skupín podobných našej, zhromaždených okolo osamelého pomarančovníka a počúvajúcich iných tlstých mužov. Okolo niektorých pomarančovníkov bolo prázdno.

„Z ktorých stromov budeme oberať?“ spýtal som sa muža vedľa mňa. Vyzeral nechápavo a tak som ukázal na stromy okolo nás.

„Toto je náš strom,“ povedal, ukazujúc na ten, okolo ktorého sme boli zhromaždení.

„Ale ved' nás je tu priveľa na to, aby sme oberali z jedného stromu,“ zaprotestoval som. „Ved' je tu viac ľudí, ako pomarančov!“

„Ale my neoberáme pomaranče,“ vysvetľoval muž. „Neboli sme ktomu povolaní. To je práca pre Vrchného Oberača. My sme tu na to, aby sme ho podporovali. A vôbec, nemáme na to ani školy. Musíte vedieť, ako taký pomaranč premýšľa, ak ho chcete úspešne oberať - rozumieme, pomarančová psychológia. Väčšina z týchto ľudí,“ pokračoval, ukazujúc na zhromaždených, „nikdy nechodila do Príručkovj školy.“

„Príručková škola,“ šeptal som, „to je čo?“

„Tam sa chodí študovať Príručka oberača pomarančov,“ pokračoval môj informátor. „Je tomu veľmi ťažko rozumiem. Potrebujete roky štúdia, kým sa v tom vyznáte.“

„Aha,“ zamrmlal som. „Netušil som, že oberanie pomarančov bude taká veda.“

Tlstý muž vpredu stále rečnil. Tvár mal rozpálenú do červena, vyzeral, že je kvôli čomusi rozhorčený. Nakoľko som do toho mohol vidieť, asi bola nejaká rivalita medzi rôznymi skupinami oberačov. Ale vzápätí sa mu tvár rozziarila.

„Avšak my nie sme opustení!“ zvolal. „Je mnoho vecí, za ktoré môžeme byť vďační. Za minulý týždeň boli do nášho košíka pridané tri pomaranče, a taktiež sme úplne vyrovnali dlh za čalúnenie sedadiel, na ktorých práve sedíte.“

„Nie je to úžasné?“ ochkal muž vedľa mňa. Neodpovedal som. Cítil som, že kdesi čosi nie je v poriadku. Toto všetko mi pripadalo ako príliš prekomplikovaný spôsob oberania pomarančov.

Tlstý muž sa blížil k vyvrcholeniu svojho prejavu. Atmosféra bola nabitá. Vtom, s dramatickým gestom siahol na strom a vložil do košíka pri nohách dva pomaranče. Zaznel ohlušujúci potlesk.

„Teraz začneme oberať?“ spýtal som sa svojho informátora.

„A čo prepánajána myslíte, že robíme?“ zasipel. „K čomu podľa vás smerovala táto úžasná snaha? V tejto skupine sa skrýva väčší potenciál pre oberanie pomarančov, než v celom Domácom okrese. Tisíce dolárov boli venované na ten strom, čo tu vidíte.“

Rýchle som sa ospravedlnil: „Nechcel som byť kritický. Iste Vrchný Oberač musí byť nesmierne zručný. Ale - nemohli by sme aj my skúsiť? Ved' je tu toľko pomarančovníkov, čo treba oberať. Všetci máme pár rúk a môžeme čítať Príručku.“

„Keby ste sa tomu venovali tak dlho, ako ja, uvedomovali by ste si, že to nie je všetko také jednoduché,“ odpovedal. „Jedna vec je, že nie je dost' času. Musíme chodiť do roboty, starať sa o rodinu a o dom. Musíme...“

Ale už som ho nepočúval. Začínalo mi sviatať. Nech boli títo ľudia čímkoľvek, oberačmi neboli. Zbieranie pomarančov bolo pre nich len zábavkou na víkend.

Opáčil som niekoľko ďalších skupín okolo stromov. Nie všade mali taký vysoký akademický štandard pre oberačov. Niekde mali kurzy o oberaní pomarančov. Pokúšal som sa povedať im o stromoch, čo som videl v Opuštenom okrese, ale veľmi ich to nevzrušovalo.

„Ešte sme nepooberali tu u nás,“ bola ich zvyčajná odpoveď.

Sínko sa chýľilo k západu, keď som unavený okolitou aktivitou a hlukom sadal do auta a vybral som sa naspäť cestou, ktorou som prišiel. Za krátku chvíľu boli okolo mňa znova ozrutné vyludnené sady pomarančovníkov.

Avšak bola tu akási zmena. Počas mojej neprítomnosti sa niečo stalo. Všade naokolo bola zem posiatá opadanými plodmi. Ako som sa prizeral, pred mojimi očami zo stromov pršali pomaranče. Spústa ich nahnitých ležala na zemi. Bolo to také zvláštne, a môj zmätok rástol, keď som myslel na všetkých ľudí v Domácom okrese.

Vtom s dunením spoza stromov zaznel hlas: „Žatva je veľká, ale robotníkov málo. Preto proste Pána žatvy, aby poslal robotníkov...“

A potom som sa prebudil.

(prel. z knihy *The Race*)

MISIONÁR OD HLAVY PO PÄTY

Hans-Georg Hoprich venoval svoj život naplno misijnej práci. Po tom, čo pracoval v niekoľkých oblastiach služby vo svojom domacom zbere prežil Božie povolanie do misie ako svoje životné poslanie. Prešiel misijné zameraným teologickým kurzom a zakrátko odcestoval s manželkou Margret a tromi synmi na Papuu Novú Guineu. Po desiatich rokoch sa vrátili do Európy kde teraz pracujú v jednom rakúskom zbere. Rád berie skupinu Rakúšanov na pravidelné misijné výjazdy, školenia a prednášky, ba i humanitárne akcie konané v rôznych východoeurópskych krajinách. Zvlášť mu leží na srdci, aby roznielil v srdciach mladých Rakúšanov záujem o Božie misijné poslanie. Okrem toho vedie bohoslužby v zbere, káže, slúži na nenedominačných pohreboch, venuje sa poradenstvu atď.

ethos: Hans-Georg, kto je to misionár?

Pri slove „misia“ si musíme všimnúť jeho latinské korene. „Misia“ pochádza zo slovesa „mittere“, čo znamená uvoľniť, pustiť, hodiť alebo vyslať. Práve takéto veci sa dejú: misionár sa uvoľňuje a opúšťa mnohé veci, aby mohol byť vyslaný. „*Nie je bláznom ten, kto opúšťa to, čo si nemôže udržať, aby mohol získať to, čo nemôže stratiť,*“ povedal Jim Elliot, misionár k indiánskemu kmeňu Auca.

Práca misionára vždy zahŕňa pokračovanie kultúrnych hraníc, často vrátane jazykovej bariéry. V ideálnom prípade je vystrojený a vyslaný svojím domácim zberom, v ktorom dovtedy pracoval.

ethos: Mal by sa každý kresťan stať misionárom?

Chcel by som urobiť rozdiel medzi evanjelizáciou a misiou. Evanjelizácia znamená získavanie ľudí okolo vás pre Pána Ježiša. Toto je trvalá úloha pre každého kresťana. Je to normálny prejav života znovuzrodeného človeka a nevyžaduje si žiadne „vysielanie“. K misii však treba konkrétne vyslanie cirkvou na miesto, kde je ešte evanjelium málo známe.

ethos: Prečo si sa stal misionárom?

Základy boli položené už počas môjho detstva, keď som chodil do besiedky vo svojom domacom zbere. Ale osobné stretnutie s Pánom Ježišom Kristom, keď sa On stal mojim Spasiteľom, som prežil až vďaka kolegovi v práci. Keď som urobil vedomé rozhodnutie, že chcem žiť s Pánom, začal som pracovať v kresťanskej kaviarničke

Hans-Georg Hoprich poskytol interview pre časopis ethos (nemeckú verziu). Hovorí v ňom o svojom povolaní a skúsenostiach na dvoch veľmi odlišných misijných poliach.

v Stuttgarte. Vďaka stretnutiam s hľadajúcimi ľuďmi a čítaniu Biblie som si stále viac uvedomoval, že ľudia bez Boha sú ako ovce bez pastiera. Takto na nich hľadel Pán Ježiš a bol pritom „pohnutý ľútosťou“ (Mt 9,36n). Kázal svojim učeníkom, aby sa modlili za vyslanie pracovníkov do žatvy. Toto bola výzva, ktorú som prijal aj ja. Modlil som sa a postupne som začal zahŕňať misiu do svojich plánov do budúcnosti. A potom som urobil niečo, čo som nikdy neolutoval: dal som svoj život úplne k dispozícii Bohu. „Tu som, pošli ma - kam chceš, kedy chceš...“

ethos: Bol si už v tom čase ženatý?

Nie, ale mal som priateľku. Tú však desila predstava života stráveného na misijnom poli. Mala mnohé obavy, s ktorými som sa aj ja čiastočne mohol stotožniť. Ale keďže úloha prijatá od Boha bola pre mňa taká dôležitá, rozišli sme sa, no zostali sme priateľmi. Nevedel som si však predstaviť, že by som išiel do misie sám a tak som sa začal modliť za vhodnú priateľku. Margret bola zdravotná sestra a tiež sa zapájala do činnosti mládeže v našom zbere. Keď som jej po čase ponúkol manželstvo, bolo to priamo spojené s otázkou: „Pôjdeš so mnou do misie?“

Pán Boh utvrdil náš vzťah a povolal aj ju do misijnej práce a krok za krokom nás viedol až na Papuu Novú Guineu.

ethos: Ako k tomu prišlo, že ste sa napokon dostali na Papuu Novú Guineu?

Počas teologického štúdia v Anglicku sme ešte stále nevedeli, kde by nás Pán chcel použiť. Pôvodne sme sa pripravovali na prácu medzi moslimami. Keď sme sa vrátili do Nemecka ako misijní kandidáti pre DMG (Nemecké misijné spoločenstvo), vtedajší vedúci sa na nás obrátil s otázkou: „Boli by ste ochotní ísť na Papuu Novú Guineu?“ Pripomenuli sme si, že sme Pánu Bohu dali „otvorenú ponuku“, že sme ochotní ísť kamkoľvek nás pošle. Hoci sme vtedy ani nevedeli, kde to je, už o rok sme sa tam ocitli. Dodnes sa divíme, ako hladko to všetko išlo. Od prvého okamihu, ako sme sa tam ocitli, sme vedeli, že to je miesto, kde máme ako rodina byť. V tom čase sme mali troch chlapcov vo veku 5, 3 a 1 rok.

ethos: Aké predpoklady musí niekto splňať, aby sa mohol stať misionárom?

Základom je živý osobný vzťah s Pánom Ježišom Kristom. Z toho prirodzene vyplýva ochota slúžiť Mu. Počas zapojenia do služby v miestnom zbere sa začnú vynárať duchovné dary, ktoré sú použiteľné na misijnom poli. Je

dôležité učiť sa hneď od začiatku vytrvalosti napriek prekážkam a zostať verný. Keď nasadnem na lietadlo trebárs z Zürichu do Timbuktoo, budem stále tou istou osobou pri vystupovaní a budem mať stále tie isté silné i slabé stránky, zvyky a bolesti. Pod tlakom k prispôbeniu sa životu v inej kultúre sa „staré bremená“ nestanú ľahšími, často sa ešte zintenzívnia.

Podľa mojej skúsenosti je pre misionára výhodou, ak mal predtým nejakú profesiu alebo kvalifikáciu a už má nejaké skúsenosti z práce a bežného života. Väčšina vysielajúcich misijných organizácií požaduje nejaké teologické vzdelanie alebo biblickú školu primerane situácii, do ktorej má človek ísť. Najcennejšou vlastnosťou, ktorá umožňuje misionárovi prekonať bariéry, je pružnosť. Bude musieť čeliť novým výzvam, zriekať sa predsudkov a návykov a spontánne prijímať nové veci. To sa týka záležitostí kultúry, miestnej situácie a praktických vecí.

ethos: To sú asi veľké výzvy...

To je pravda! Ale ani uprostred našich vlastných nedostatkov, zlyhaní a nenaplnených predpokladov nesmieme zabúdať, že Ježiš je ešte väčší a On nás môže použiť napriek tomu všetkému! To najdôležitejšie je a vždy bude srdce, ktoré Ho miluje a chce Mu slúžiť.

ethos: V súčasnosti pracuješ v Rakúsku. Nemali by byť misionári len v krajinách „tretieho sveta“?

Misia sa môže konať v akejkoľvek krajine. Som proti tomu, aby sa krajiny delili na tie, ktoré sú typické a vhodné pre misiu a ktoré nie. Božie poverenie zahŕňa všetko: všetky doby, všetky národy a všetky miesta.

ethos: Desať rokov si žil aj s rodinou na Papui Novej Guinei. Aké sú rozdiely medzi týmito tak odlišnými krajinami? A čo majú spoločné?

Na PNG sme sa stretávali s animistickými náboženstvami, ktoré veria, že všetky veci majú svoju dušu. Je tam dosť bežné, že ľudia premýšľajú a zhovárajú sa o téme náboženstva a nemajú problém s otvorenosťou vo veciach viery. Na druhej strane v Rakúsku sú ľudia nábožní, ale väčšinou veria, že pre Boha toho už urobili dosť. Na každého, kto hlása niečo viac, pozerajú ako na sektára. Budovanie vzťahov si tu vyžaduje veľa času a tvorivosti, aby sme si získali dôveru ľudí a mohli im slobodne hovoriť evanjelium.

Ďalší zásadný rozdiel je v tom, že na PNG majú ľudia „kultúru hanby“, kým v Rakúsku i všeobecne v Európe skôr „kultúru viny“.

Osobné údaje:

Meno: Hans-Georg Hoprich (49)

Pôsobisko: Eisenstadt, Rakúsko

Rodinný stav: ženatý s Margret (49)

Deti: Benjamin (24), Sebastian (22),

David (20), Maunuel (17), Annika (8)

Povolanie: Misionár

Vzdelanie: Elektromechanický inžinier

ethos: Čo to znamená?

Tu v Európe „hanba“ alebo „strata tváre“ už dávno nemá ten význam, aký si stále zachováva v ázijských krajinách. K našej nemeckej kultúre patrí, že sa do konfrontácie púšťame strmhľav a „neobchádzame okolo horúcej kaše“, ale v ázijských kultúrach by sa také niečo stretlo s úplným nepochopením a viedlo k narušeným vzťahom až otvorenému nepriateľstvu, alebo dokonca k samovražde druhej osoby. Aj nadnárodné koncerty na to pripravujú svojich zamestnancov, ktorí tu pracujú. Na takzvanom „kresťanskom západe“ pre nás omnoho viac znamená otázka viny, ktorá vychádza z našich tradičných kresťanských etických hodnôt.

ethos: Sú nejaké podobnosti medzi týmito kultúrami?

Náboženstvá všetkých národov okolo sveta majú jedno spoločné: snažia sa riešiť existenciálne svetonázorové otázky: „Odkiaľ prichádzam?“ „Pre čo žijem?“ a „Kam smerujem?“ Vždy sa zapodieľajú otázkou, ako môže človek dosiahnuť Boha. Evanjelium však zvestuje, že Boh dosiahol nás už dávno, keď sa stal človekom v osobe Krista a prekonal priepasť rozdelenia Jeho smrťou na kríži. Nič k tomu už netreba pridávať. Kto chce mať večný život, musí to prijať vierou. Týka sa to všetkých ľudí bez ohľadu na pôvod alebo kultúru. Skutočne záleží na tom, čomu človek verí, k akému náboženstvu patrí. Buď je to pravda, že Ježiš je Synom živého Boha, alebo je to lož.

ethos: Ľudia v divočine na Papui Novej Guinei sú úplne zavislí na svojom prirodzenom prostredí a málokto z nich videli živého belocha. Nemali by sme týchto domorodcov nechať tak, nech si tam žijú vo svojej tropickej idyle?

To asi nepoznáte, v akom strachu mnohí pohanovia žijú. Ja som sa o tom presvedčil až keď som žil s guinejskými pohanmi. Tropická idyla? To je výmysel! Ľudia v džungli žijú v neustálom strachu z cudzincov a nepriateľov, ktorí im môžu uškodiť, z duchov a démonov, z chorôb, ktoré sú pripisované zlým duchom alebo čarom. Nikdy nezabudnem na strachom rozšírené oči dvoch dedinských náčelníkov, ktorí ku mne prišli zo vzdialenej dediny so slovami: „Prosím, ukážte nám a našim ľuďom v dedine, ako môžeme žiť a ako môžeme zomrieť.“ Čo je to za idyla, keď ľudia utekajú zo svojich dedín, opúšťajú zeleninové záhrady a všetok svoj majetok so strachu z duchov mŕtvych, kedykoľvek niekto z dediny zomrie?

Jeden príklad z PNG:

Kore bol veľmi inteligentný stredoškolský učiteľ v meste Biella (Západná Nová Británia). Mal 13 žien, ktoré si vzal jednu za druhou behom pár rokov. Mary, jeho 13. žena, bola kresťanka. Na veľký Koreho údiv to bola prvá, ktorá pred ním neutekala, keď ju bil v podnapitom stave. Zastavila ho to a musel sa zamyslieť. Stal sa otvoreným pre evanjelium a časom uveril v Ježiša Krista.

Kore prestal piť a stal sa úplne novým človekom. Jeho žiaci a kolegovia ho sotva spoznávali. S celou rodinou (s Mary a ich dvoma chlapcami) sa prihlásil na teologický kurz. So záujmom o svetovú misiu odišiel ako učiteľ misie na neďaleké Šalamúnove ostrovy, slúžil na palube misijnej lode Doulos a dnes je najdôležitejším misijným motivátorom v domorodej cirkvi.

Stali sa „jedným srdcom“

Vždy si spomíname na nočné modlitebné zhromaždenia, ktoré mávajú z času na čas naši bratia a sestry na PNG. Na začiatku je vždy čas na zmierenie, keďže základným predpokladom pre pozhnanú noc modlitieb je, aby boli „wanbel“ (doslova „jeden žalúdok“; my by sme skôr povedali „jedno srdce“). K tomu patrí verejné priznanie každej viny, ktorá sa stala medzi nimi. Napríklad Samuel, starší brat, sa nepravdivo vyjadril o Petrikovi za jeho chrbtom a urobil mu tým zlé meno. Samuel to vyznal Petrikovi pred všetkými. Za normálnych okolností by sa tam za niečo také nikto neospravedľoval, a tobôž nie na verejnosti, lebo by stratil tvár.

Bola tam Hosana, ktorej Boh položil na srdce, aby sa podelila o ovocie zo svojej záhrady s Doroti, chudobnou vdovou, ale nikdy to neurobila. Hosana šla k Doroti aby poprosila o odpustenie a podali si ruky. To všetko sa odohralo v prostredí s kultúrou „hanby“, kde sa kľamanie považuje za cnosť, kde sa veci zakrývajú a „pretáhujú sa medové motýzy popod nos“. Neveriaci Papuánci by nikdy dobrovoľne nepriznali svoju chybu na verejnosti. Žasli sme, keď sme pozorovali, ako sa kultúrne návyky vytrácali pod Božím usvedčením v Jeho svetle

bez toho, že by sme do toho my nejak zasahovali.

Príklad z Rakúska:

Klaus (to nie je jeho skutočné meno) je bývalý rozhlasový redaktor. Dost' dobre poznal Bibliu a tiež Korán a Judaizmus. Niekoľko rokov sa venoval šamanizmu. Zoznámil sa so všetkými svetovými náboženstvami. Ale jedného dňa sa mu celý život zosypal ako balíček kariet. V noci nemohol viac než dve hodiny zaspať a bol v koncoch. Zavolať nám, vyľahol si pred nami srdce a neskôr prišiel osobne. Poprosil Pána Ježiša Krista o odpustenie a začal nový život pod Jeho vedením. Na veľký úžas svojich kolegov zahodil svoju ezoterickú zbierku zlom. Stretol sa so starým známym v električke a so žiakom úsmevom mu oznámil: „Konečne som našiel, čo som celé tie roky hľadal!“

ethos: Musela to byť veľká zmena, keď ste sa po desaťročnej službe v Tichomorí vrátili na Západ. Mohli ste vnímať našu kultúru z celkom inej perspektívy. Čo ste si všimli?

Tých vecí bolo viac. Najhoršie bolo zvyknúť si na hektické životné tempo a neustály tlak času, ktorý pravdepodobne spôsobuje mnohé „západné“ choroby. Jeden z pastorov na PNG to komentoval: „Pre vás, belochov, sú hodiny pánom, ale my na Novej Guinei máme svoj čas pod kontrolou.“ Keď sme boli prvýkrát vo veľkom supermarkete, boli sme šokovaní množstvom a pestrosťou ponuky. K šťastiu a spokojnosti by ľuďom stačilo omnoho menej... Potom je tu sociálny systém PNG, ktorý si vystačí bez starobincov, detských domovov, zariadení pre postihnutých, psychologov atď. Systém rozšírenej rodiny sa postará o starších ľudí, siroty, postihnutých a chronicky chorých. Tiež sme zabudli na ich chyby alebo ako ich konfrontovať, čo je tá najhoršia vec, ktorú môžete urobiť v „kultúre hanby“, kde ľudia riešia veci okľukou cez tretiu osobu alebo chodia okolo horúcej kaše, kým nedocielia želaný účink. Nechcel by som idealizovať ich životný štýl - veď každá kultúra má svoje kladné i záporné stránky.

ethos: Hovoril si

o Ježišovi Kristovi ľuďom

z veľmi odlišných náboženských prostredí. Na čo si si musel dávať pozor?

Najdôležitejšou vecou v každej misijnej práci je budovanie a živenie vzťahov. Pokúšate sa zasiahnuť ľudí tam, kde sú, dať sa s nimi do rozhovoru, aktívne ich počúvať, pokúsiť sa pochopiť ich spôsob uvažovania. Zbožné reči bez príkladu života sa ukážu ako neplodné. Otvorený dom a otvorené uši sú dôležité. Boh sám nám musí dať múdrosť skrze svojho Svätého Ducha, aby nám umožnil priblížiť sa k ľuďom.

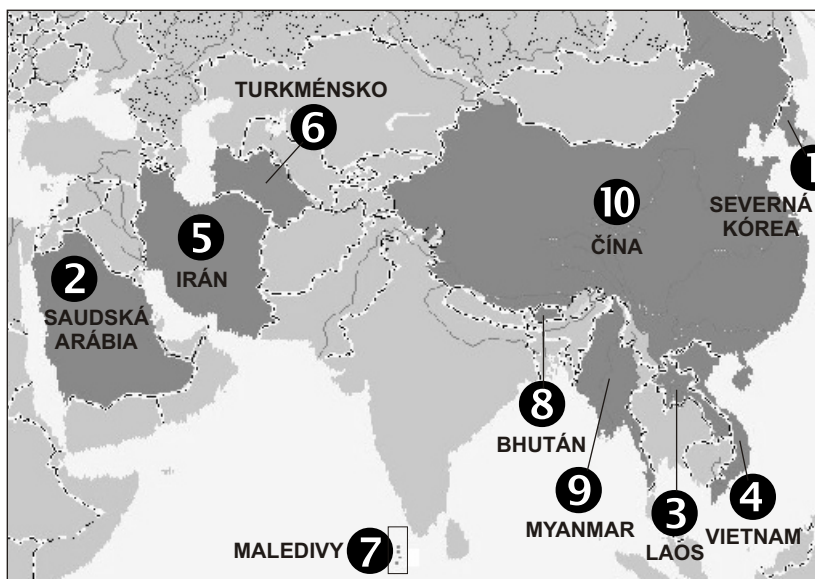
ethos: Kde by si nikdy nepracoval ako misionár?

Hlavnou otázkou pre každého kresťana je: „Som na mieste, kde ma Boh chce mať?“ Niet väčšieho uspokojenia než vtedy, keď vieme, že miesto, kde sa nachádzame, je pre nás to pravé a žiadne lepšie nemôže byť. Naša skúsenosť je - po viacerých obchádzkach, ktoré sme zažili - že keď Pán zavrie dvere, istotne má pre nás pripravené niečo lepšie. To nám dáva útechu a pokoj pre cestu vpred. A preto môžem povedať, že neexistuje miesto, kde by som nikdy nechcel pracovať. Pretože keď ma Boh niekam posiela, On už je tam a pozná okolnosti, dôvody a všetky detaily v pozadí. Avšak nešiel by som tam, kde by som nemal modlitebnú podporu iných kresťanov. Misia je duchovný boj, ktorý treba bojovať duchovnými spôsobmi. Najdôležitejším z nich je prímluvná modlitba; Boh sám nám vložil túto zbraň do rúk. Každý sa môže pripojiť a zohrať svoju rolu a tak pomôcť šíriť Božie kráľovstvo aj do tých najvzdialenejších a najzavretejších kútov sveta. Ako dobre, že v Božom diele nie sú nezamestnaní, ale iba pracovníci; nie pobehovači, ale nasledovníci.

ethos: Hans-Georg, ďakujeme za tvoje zaujímavé postrehy. ☑

Krajiny s najhorším prenasledovaním kresťanov

Severná Kórea (1) drží desaťtisíce kresťanov medzi 200 000 zatvorenými v pracovných táborech pre politických väzňov. Je to najizolovanejšia a najviac utláčajúca krajina na svete, ale správy naznačujú, že podzemná cirkev naďalej rastie.

Saudská Arábia (2) vyžaduje, aby všetci jej občania boli moslimi. Dokonca aj cudzí štátni občania, ktorí tu pracovali, boli uväznení a vypovedaní z krajiny za tiché praktizovanie svojej viery.

Laos (3) a Vietnam (4) tvrdo prenasledujú kresťanov a často si nachádzajú zámienky na násilné zatváranie zborov. Mnoho ľudí z vietnamských kmeňov bolo zabitých.

Irán (5) zosilnil prenasledovanie kresťanov a rastúci počet ľudí je zatýkaný a zadržávaný bez procesu.

Turkménsko (6) a Maledivy (7) sú moslimské krajiny, Bhután (8) je budhistický, ale všetky tri stavajú náboženské menšiny mimo zákon. V Myanmaru (9), ďalšej budhistickej krajine, vidí skorumpovaná a utláčateľská vláda kresťanov ako ľahkú korisť pri sledovaní svojich zámerov.

Čína (10) sa stále pokúša (neúspešne) o kontrolu nad úžasným rastom cirkvi.

Protikresťanské krajiny s číslami 11-20 na zozname *World Watch* sú Somálsko, Pakistan, Afganistan, Komory, Sudán, Uzbekistan, Jemen, Eritrea, Egypt a Azerbajdžan.

Open Doors

Prenasledovanie a vojna v Somálsku

V novej vlne prenasledovania v Somálsku bolo viacero prípadov násilia proti kresťanom a pracovníkom charitatívnych organizácií. Najmenej štyria kresťanskí pracovníci zo západu boli zavraždení. Miestnych kresťanov považujú za odpadlíkov od Islamu a radikálna islamistická skupina vydala výnos požadujúci ich zabitie.

Toto nepriateľstvo je reakciou na ťah malej prenasledovanej komunity somálskych kresťanov, ktorá vyslala delegátov na mierové rozhovory v Keni, kde požadovali slobodu vyznania, slobodu zhromažďovania, slobodu pohybu a politického zastúpenia. Kresťanských delegátov prekrikovali moslimi tvrdiaci, že v Somálsku nie sú žiadni kresťania a tí, čo sa za nich vydávajú, musia byť zradcovia. Moslimi považujú kresťanstvo za náboženstvo svojho historického protivníka Etiópie a svojich bývalých koloniálnych pánov, Talianska a Británie.

Misijná a charitatívna práca v koloniálnom období viedla k vzniku nepatrnej kresťanskej komunity (500 - 1000 príslušníkov) na juhu. V roku 1972 bol majetok cirkvi a kresťanských inštitúcií znárodnený a v roku 1974 bola všetka misijná činnosť zastavená. Mnoho kresťanov ušlo do zahraničia kvôli vojnovým konfliktom a chaosu po kolapse Somálska v roku 1991. Cirkvi boli zatlačené do podzemia a vystavené prenasledovaniu. Odvtedy bolo mnoho veriacich uväznených a popravených. Väčšina kostolov je v ruinách.

Barnabas Fund

PERSPEKTÍVA

INFORMÁTOR PRE MISIU A VZDELÁVANIE vydáva Kresťanské centrum BEREĀ Alstrova 38, 831 06 Bratislava kcberea@bigfoot.com č.ú. 2629010205/1100

Misionári z Filipín

Filipíny sa stávajú významným národom vysielajúcim misionárov. Vďaka kultúrnej flexibilita Filipíncov, znalosti angličtiny a jednoduchému životnému štýlu je ich potenciál veľký. V súčasnosti je asi 300 000 filipínskych misionárov pracujúcich v inej kultúre, z toho jedna tretina v zahraničí.

Operation World

Protikresťanské aktivity v Indii

V Indii narastajú aktivity proti šíreniu evanjelia a snahy o prijatie zákonov proti konverzii na inú vieru. V jednom meste mládežnícky gang napadol muža, ktorý pokrstil desiatich obrátených. Zhodili ho z bicykla a zbili. Nemocničný personál ho odmietol prijať na ošetrovanie. Napokon sa mu dostalo ošetrovania v nemocnici vzdalenej 100 km a ešte stále sa lieči zo svojich zranení.

Voice of the Martyrs

Náboženský útlak v Bielorusku

Evanjelikálnych kresťanov znepokojuje nesväta aliancia medzi vládou a pravoslávnu cirkvou, ktorá sa usiluje o kontrolu nad všetkými náboženskými aktivitami a oživenie hodnôt zo sovietskej éry. Táto „oficiálna bieloruská ideológia“ sa má učiť v školách, univerzitách a pracoviskách cez médiá a pravoslávnu cirkev.

World Pulse

Kosovo

Po vojne v Kosove miestni kresťania a zahraniční misionári z Albánska nasledovali utečencov späť do Kosova. Odvtedy počet kresťanov v Kosove narástol z 80 na 800. Väčšina z nich sú teenageri, prevažne muži. Ženy majú menej slobody a len málokto môže chodiť do zhromaždení. Islam v Kosove je viac kultúrny než náboženský, ale i tak vytvára atmosféru strachu, ktorá odrádza ľudí od zmeny náboženského presvedčenia.

Srí Lanka

Pred získaním nezávislosti v roku 1948 bola Srí Lanka pod 450-ročnou koloniálnou nadvládou Portugalcov, Holanďanov a Britov. Kvôli tomu je tu pomerne početná nominálne kresťanská komunita katolíkov i protestantov. Jej podiel na celkovom obyvateľstve však poklesol z 21% v roku 1722 na 7% v roku 1990 a pokles naďalej pokračuje. Príčinou je cudzorodý spôsob bohoslužieb, teologický synkretizmus, slabá misia a rozsiahla emigrácia „kresťanov“ kvôli civilnej vojne a protikresťanskému násiliu zo strany budhistov.

Ale napriek celkovému úpadku kresťanstva a eskalujúcej agresii protivníkov tu rastie počet evanjelikálnych kresťanov - z 50 000 v roku 1980 na 240 000 v roku 2000. Pred rokom 1980 tu vznikali v priemere sotva dva nové zbory za rok, ale odvtedy bolo založených viac než 700 zborov.

Operation World

Otroctvo v Sudáne

Otroctvo je v Sudáne moslimami široko praktizované a otrokmi sú bez výnimky unesení kresťania, mnohokrát deti. V jednom prípade bol chlapec bráný na zodpovednosť, že stratil jednu z pánových tiav a jeho situácia sa zhoršila, keď ho prichytili, ako sa v jednu nedeľu vybral do kostola. Jeho pán mu pribil chodidlá a kolená na kus dreva a nechal ho na poli zomrieť. Našiel ho náhodný okolo-idúci, zachránil a vyľiečil. Chlapec, ktorý môže sotva chodiť, poslal do sveta túto správu: „Prosím, povedzte kresťanským deťom, aby sa modlili za deti v Sudáne.“

Voice of the Martyrs